ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CVI, БРОЙ 10 | СОФИЯ, 16 – 31 МАЙ 2005 г. | ЦЕНА 0,60 лв.

http: //synpress-bg.org, e-mail: synpress@abv.bg

- *Поклонение пред мощите на седем светци* стр. 3
- *За желанието на хората да бъдат „звезди“ – телевизионни превъплъщения на идолопоклонството* стр. 4
- *Зрелостта като процес на Възстановяване – към психологията на съзряване в Бога*
- *Св. Ефрем Сирин за страха Божий* стр. 5
- *Св. Григорий Двеослов: За вярата в невидимото* стр. 6
- *Чудният отец Васил – битието на един енорийски свещеник* стр. 7

Свещените писмена

Затова славянските букви са по-свети и повече за почит, защото святт мъж ги е сътворил...

Черноризец Храбър

Предстоящото влизане на България в Европейския съюз се свързва и с възприемането на кирилицата като трета официална азбука на съюза. Българската общественост приема това събитие сякаш като „удостояване“ от страна на меродавна и висшестояща институция.

А всъщност славянската азбука не подлежи на „удостояване“. Тя удостоява. Бидейки боговдъхновена, бидейки дадена свише, бидейки с пряк божествен произход, тя е свещена, а щом е свещена, тя освещава.

В Житието на св. Кирил точно е описано как е създадена тази писменост: *„Философът си отиде и според стария си обичай се отиде на молитва заедно с другите си съпредници. И Бог, Който слуша молитвите на Своите раби, скоро му яви това, и той веднага съставя азбуката...“* Същото е казано още по-ясно в Житието на св. Методий: *„И тогава Бог яви на Философа славянските писмена и той, като успрои буквите, съставя беседа...“*

И тъй, ако вяваме на житиеписеца (а как да не му вяваме!), следва да виждаме в създаването на нашата писменост истинска свещеност.

Макар и трета по древност от днешните официални европейски писмености, славянската азбука не е трета по достойнство, защото единствена тя има пряк божествен произход и божественото предназначение.

Още Черноризец Храбър ни обръща внимание, че гръцката азбука е създадена от езичници (както и латинската), а славянската – от светец. Нещо повече, тя е създадена и с божественото предназначение: за християнска проповед, за превод на Светото Писание и на богослужебните книги, за катехизация, просвещение и покръстване.

Нашата азбука е създадена като свещена – и в отношението на българския народ кръм писменото слово и до днес е останало нещо от усещането за тази свещеност. Едно от главните достойнства на България е, че тя е съхранила това свято наследство повече от 11 века до наши дни. Затова възприемането на кирилицата като официална азбука за Европейския съюз е нов акт на снизхождение от страна на Големия брат спрямо „малка България“, а благодатен божествен дар, който ние носим от нашия Златен век (векът на светите Кирил, Методий, Борис) с подобаващо достойнство.

Г. Т.

Мозаична икона на светите братя Кирил и Методий от южната фасада на храма в Пловдиската духовна семинария, 2002 г.

Подвигът на св. вмчк Николай Нови Софийски

Навършват се 450 години от мъченичеството на св. Николай Нови Софийски, загинал за Христа на 17 май 1555 г. Подвигът на този великомъченик ни е добре известен благодарение на подробното му Житие, написано от софийския книжовник Матей Граматик, но въпреки това светецът сякаш все още не е получил от нас подобаващата му прослава. А неговият подвиг е сравним с този на найславните мъченици от ранните времена на Църквата.

И не е ли странно, че самото му Житие, което е известно на международната наука още от 1879 г., се публикува в пълнота едва през 2000 г. като приложение в книгата на Христо Темелски „Храмът „Св. Николай Нови Софийски“? А става дума за една двойно велика творба – от една страна, тя представя вдъхновен, жив и подробен разказ на очевидец за наистина чутовния подвиг на новия софийски великомъченик. От друга страна, това е крайъгълен паметник на българската духовност и словесност, истински стожер на книжнината ни от XVI век, най-пространното житие в цялата българска литература.

Често светската академична наука се отнася високомерно към житийната литература. Съществува теория за тъй наречените „общи места“ (т. нар. „топоси“), според която житиеписците нагаждали своите творби според по-стари образци, от което страдала достоверността на техните писания. Така например такъв „топос“ бил съдът, на който биват подложени мъченците. Той уж „повтаряй“ съда на Пилат, включително с това, че съдията не виждал вина у изправения на съд пред него праведник, а обстоят от бяс народ наложил волята си и убил светеца.

Житието на св. Николай Софийски опровергава тази „теория“. Писанието на Матей Граматик е дело на пряк очевидец и участник в събитията, който ги е описал чистосърдечно с многобройни живи подробности, които свидетелстват за неподправена достоверност. Съдът срещу св. Николай действително повтаря в много отношения съда срещу Христос, но това не е литературен похват, а жива истина. Житиеписецът предава с несъмнена достоверност психологическия портрет на дошлия от столицата съдия и неговите опити да облекчи съдбата на мъченика.

На стр. 6

Празници на Пловдивската духовна семинария

90 години от основаването на Пловдивската духовна семинария

През настоящата година се чества 90-годишнината на Пловдивската духовна семинария. Всъщност това богословско училище е наследник на една по-стара традиция, свързана с възкачването на Екзарх Йосиф I на екзархийския престол (24 юни 1877 г.) и с откриването по негов почин на свещеническо училище в Прилеп през 1878 г. През 1883 г. то е преместено в Одрин, а през 1891 г. – в Цариград при българската църква „Св. Стефан“ в квартал Фенер.

В периода 1891-1892 Духовното училище е преобразувано в четирикласна семинария, известна нататък като Цариградска духовна семинария. През 1898 г. тя става 6-класна, по волята и амбицията на Екзарх Йосиф, съчетавайки най-доброто от руската и френската образователни системи. Ректори на семинарията до 1912 г. са били архим. Методий (по-късно Старозагорски митрополит), Браницкият епископ Неофит, известният църковен деятел и писател Станимир Станимиров, архим. Иларион (по-късно Сливенски митрополит).

През учебната 1913-1914 г. Цариградската семинария се прехвърля в България. От 1915 г. тя се установява в Пловдив и през септември отваря врати за първата учебна година в България. Така след много премеждия това българско богословско училище преди 90 години найсетне се установява на територията на българската държава.

Първ ректор на Пловдивската духовна семинария е архим. Евтимий, един от големите български богослови по онова време, който хвърля много усилия

На стр. 8

Сградата на Пловдивската духовна семинария

ХРОНИКА

Монашески постриження в Софийска епархия

На **23 април, Лазаровден**, бяха извършени три монашески постриження.

В манастира „Покров на Пресвета Богородица“ в Самоков по време на суттрешното богослужение Негово Преосвещество Знеполски еп. Николай пострига в монашество Лиляна Патрикова и Емилия Ангелова.

Лиляна Патрикова, с монашеско име Евдокия, е на 64 години и от 14 години е послушница в манастира. Емилия Ангелова – 47-годишна, е с 3 години послушание, а при постриженето си приє монашеското име Гликерия. Новопостриганите сестри на девическата обител бяха водени под мантия от игуменката, преподобната майка Гавриила.

Вечерта на същия ден в Руенския манастир „Св. Йоан Рилски“ еп. Николай пострига в монашество послушника Димитър Христов Пешев, на когото бе дадено името Йоан. Монах Йоан ще се подвизава под духовното ръководство на игумена, всепреподобния йером. Поликарп.

В радостта на това събитие влияха и духовници от епархията, сестрите на Ресилоския и на Долнолозенския девически манастир, гости от София и др., които взеха молитвено участие в богослужбата.

Поонастоящем в манастира над родното село на св. Йоан Рилски, с. Скрино, се подвизават осем монаси и четирима послушници.

Новоосветен параклис в СОУ „Св. Патриарх Евтимий“

На **5 май, Светли четвъртък**, в 41 ОУ „Св. Патриарх Евтимий“ бе осветен параклис, посветен на патрона на училището. Освещаването извърши Знеполският еп. Николай в съслужение с архим. Сионий и столични свещеници. Официални гости на тържеството бяха кметът на община „Триадица“, деканът на Богословския факултет, спомоществователи, преподаватели, ученици, родители и др.

Параклисът е построен по инициатива на училищното ръководство за 4 години и 2 месеца. Това е едно от първите училища в страната, в което стартира изучаването на предмета „Религия“ и вече е с утвърдени традиции в тази област.

Новоосветен храм в Долна баня, Софийско

На **7 май, Светла сьбота,** с благословението на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Максим в гр. Долна баня бе осветен храм, посветен на св. Петка – Българска. Храмът е издигнат в местността Градище, в непосредствена близост до аязмото. Според преданието то бликнало при пренасяне мощите на св. Петка към столицата Търново при цар Йоан-Асен.

Чинът на освещаването бе отслужен от викарния еп. Николай в съслужение с протосинкела архим. Йоан, архиерейските наместници на Самоков и Ихтиман, местното свещенство и гости от София. Основният камък е положен през 2002 г. на празника Живоприемни източник.

Храмът е издигнат със средства набрани от местното население, частни дарители и светата Софийска митрополия. Основна заслуга за изграждането му има отец Пламен Димитров, който за дългогодишното му усърдно служение на Църквата бе удостоен с офикията „иконом“.

Празнични патриаршески богослужения

На **24 април, Цветница**, Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Максим отслужи тържествената с света Златоустова литургия в Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“. В съслужението взяха участие: Девоцки еп. Теодосий, Знеполски еп. Николай – викарий на Софийския митрополит, Маркианополски Константин – епископ на разположение, архим. Наум – гл. секретар на Св. Синод и председател на Патриаршеската катедрала, протосингелът на Софийска митрополия архим. Йоан и духовенството при храма. Празнично слово за Входа Господен в Йерусалим произнесе патриарх Максим.

Патриарх Максим се покланя на плащаницата по време на Опелото Христово на Велики петък в софийския катедрален храм „Св. Неделя“

На **Велики четвъртък**, деня в който е учредено св. тайнство Евхаристия, патриарх Максим отслужи в храм „Св. Александър Невски“ св. Василиева литургия в съслужение с преосвещените епископи Девоцки Теодосий и Знеполски Николай, високопреподобните архим. Наум, архим. Сионий и архим. Йоан и духовенството към храма. По време на литургията бе приготвено сухо св. Причастие за цялата година. По древна традиция в този ден бе отслужен и Велик маслосвет.

Тържествената пасхална служба на **Възкресение Христово, 1 май**, Светейшият патриарх Максим отслужи в ПКСП „Св. Александър Невски“ в съслужение с преосвещени епископи: Девоцки Теодосий, Знеполски Николай, Маркианополски Константин; високопреподобните архим. Наум, архим. Сионий, архим. Йоан и храмовото духовенство.

След Пасхалната полунощница духовенството и богомолният народ излязоха от храма, където патриарх Максим прочете евангелското четиво, благословяващо за чудното Христово възкресение и трикратно поздрави християнните с възгласа „Христос воскресе“, последвано от потвърждението на вярата им: „Воистину воскресе!“. След като отправи архипастирските си благопожелания към вярващия народ, патриарх Максим отслужи в храма пасхална утреня и Златоустова литургия. В пасхалната нощ, за да споделят с богомолците радостта си от светлото Христово Възкресение, в катедралния храм дойдоха председателят на Народното събрание г-н Борислав Великов и министър-председателят на РБългария г-н Симеон Сакскобурготски със съпругите си.

В края на богослужението Негово Светейшество прочете Патриаршеското и синодално послание.

По традиция на **Второ Възкресение** Негово Светейшество патриарх Максим в качеството си на Софийски митрополит служи в митрополитската софийска катедрала „Св. Неделя“. В съслужението участваха викарният му епископ Знеполски Николай, главният секретар на Св. Синод архим. Наум, ректорът на Софийската духовна семинария архим. Сионий и протосингелът архим. Йоан, представителите на Руската и на Румънската църква в България – прот. Александър Карягин и прот. Нелуц Опря, храмовото свещенство и представители на столични храмове.

Благодатният огън, който на Велика събота се посипва на Гроба Господен в Йерусалим, бе тържествено посрещнат и в катедралния храм „Св. Неделя“. Богомолците приеха от Негово Светейшество патриарх Максим светлината от „невечерният свята“, за да пренесат отново светлинките на сърцето си и домашните си кандила.

В знак на универсалността на Христовото благовестие и разпространението му сред много народи, евангелският текст за Възкресението се чете в този ден на различни древни и съвременни езици.

Патриарх Максим произнесе слово за Възкресението. Епископ Николай говори за Благодатния огън като неопровержимо свидетелство за Христовото възкресение и истинността на Православието.

Молитвено участие в богослужба взе президентът на Р България г-н Георги Първанов.

На втория ден на **Възкресение Христово, 2 май**, когато се чества св. цар Борис Покръстител, катедралният храм „Св. Александър Невски“ отбелязва един от храмовите си празници. По того повод Негово Светейшество патриарх Максим отслужи божественa св. Литургия на кожа престол, посветен на равноапостолния св. цар Борис-Михаил – Покръстителя на българския народ. В съслужението участвха викарният еп. Николай, храмовото духовенство и софийски свещеници.

По същото време бе отбелязан и храмовият празник на синодалния параклис „Св. цар Борис“, където светата Литургия отслужи главният секретар на Св. Синод архим. Наум. В службата взе участие синодалният служител дякон Христо Попов, на клироса пяха г-н Любомир Игнатов г-н Андрей Касабов.

ЦВ

Освещаване на бойните знамена

На **Светли петък, Гергьовден**, Ден на войската храброст и на Българската армия, патриарх Максим отслужи водосвет и освети бойните знамена на Българската армия. Във водосвета пред паметника на Незнайния войн взеха участие и Девоцкият еп. Теодосий, Знеполският еп. Николай, архим. Наум, архим. Йоан и свещенослужители от ПКСП „Св. Александър Невски“. Лично благословение от предстоятеля на БПЦ взеха президентът Г. Първанов, премиерът С. Сакскобургготски, председателят на НС проф. Б. Великов, министрът на отбраната Н. Свинаров и началникът на Генералния щаб ген. Н. Колев, които бяха поръсени за здраве.

Под звуците на Националния химн в края на церемонията при Вечния огън бяха подпесени венци на признателност пред падналите за свободата на Отечеството ни български воини. По-късно Българският патриарх Максим и еп. Николай присъстваха на традиционния военен парад на площад „Батенберг“.

Томина неделя в манастира „Седемте престола“

На **8 май**, Неделята след Великден, Православната църква отбелязва паметта на св.ап. Тома. На този ден манастирът „Седемте престола“ в Искърското дефиле чества деня от храмовите си празници. Множество християни от околните селища се стекоха в този древен манастир, прочут със седемоятарния си древен храм. В навечерието на празника вечерната служба бе отслужена от протосинкела на Софийската света митрополия Негово Високопреподобие архим. Йоан.

Да почетат празника на светата обител в неделния ден пристигнаха Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Максим и Негово Преосвещество Знеполски еп. Николай, придружени от столични свещеници. Тържествената света Литургия бе отслужена от викарния еп. Николай в съслужение с протосинкела архим. Йоан и духовенството, а традиционният водосвет за здраве извърши лично патриарх Максим.

Радостта на празника тази година бе помрачена от скорошната кончина на свещеник. Димитър Кръстанов, който повече от 30 години бе ефимерий в манастира и се грижеше за неговото благоделие.

ЦВ

52 години от възстановяването на Българската патриаршия

На **10 май** в Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“ тържествено бе чествана годишнината от възстановяването на Българската патриаршия. Негово Светейшество Българският патриарх Максим отслужи тържествена св. Литургия в съслужение с високопреосвещените митрополити: Сливенски Йоаникий, Видински Дометиан, Западно- и Средноевропейски Симеон, Великотърновски Григорий, Русенски Арсений, Неврокопски Натанаил, Плевенски Игнатий, Доростолски Иларион; преосвещените епископи Девоцки Теодосий и Знеполски Николай; високопреподобните: архим. Сионий – ректор на Софийската духовна семинария, архим. Наум – главен секретар на Светия Синод, архим. Йоан – протосинкел на Софийската св. митрополия, архим. Борис – игумен на Бачковския манастир, и йером. Антим – игумен на Клисурския манастир, представителите на Руската и на Румънската православна църква прот. А. Карягин и прот. Н. Опря и храмовото духовенство. Русенският митрополит Неофит почете официалното Патриаршеско и синодално послание, посветено на юбилейте, който БПЦ отбелязва през 2005 г.

След св. Литургия патриарх Максим, синодалните архиереи и столични свещеници отслужиха благодарствен молебен във връзка с паметната годишнина.

Монашеско постриження във Видинска епархия

На **3 май, Светла сряда**, в Лопушанския манастир „Св. Йоан Предтеча“ Негово Високопреосвещество Видинският митрополит Дометиан в съслужение с йером. Георгий, игумен на манастира, и о. Ивайло Спасов от с. Бързия извърши св. Литургия и монашеско постриження. Новият брат на Лопушанската света обител монах Хрисант с духовно чедо на Смоленския епископ Нестор, който все молитвено участие в службата. Божествената св. Литургия украсиха с благолепно пение йером. Антим, игумен на Клисурския манастир, и възпитаници на Софийската духовна семинария.

В своето слово митрополит Дометиан подчерта значимостта на най-светлия християнски празник Възкресение Христово. Отправи и своето архипастирско напътствие към новопостриганта монах Хрисант – да пази и поддържа светилника на вярата, като има за пример свои духовен наставник епископ Нестор.

В Лопушанската св. обител видинският архиерей посещва и топло приветства представителите на асоциация „Св. Кирил и Методий и папа Йоан-Павел II“, водени от о. Антонио де Мария от град Катания, Сицилия. Вече втора година асоциацията обгрижва и подпомага Дома за деца в град Лом, като се стреми кым цялостно подобрение на битовите условия и материалната му база.

ЦВ

Поклонение пред мощите на седем светци

Частици от мощите на седем светци – св. ап. Андрей Първозвани, св. ап. Яков, брат Господен, св. ап. Вартоломей, св. Йоан Златоуст, св. Николай Мистик, св. вмчца Екатерина и св. вмчца Варвара – бяха изложени за поклонение в Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“. Дълга опашка от вярващи, желаещи да се поклонят пред мощите на сини от най-тачените светци, опасваше храма през седемте дни от престоя им в София.

На 4 май с полет от Виена мощите бяха донесени от ставроф. свещеноик. Иван Петкин, енорийски свещеник в подведомствения на БПЦ храм „Св. Йоан Рилски“, Виена. Негово Високопреосвещенство Варненският и Великопреславски митрополит Кирил, придружаван от осем свещеници, влизащи в състава на църковната делегация, която тази година пътува за Света Гора, тържествено посрещна светините на аерогара „София“, откъдето процесията се отправи към центъра на града.

Варненският и Великопреславски митрополит Кирил при внасяне на мощите в ПКСХП „Св. Александър Невски“

Богомолците, чакащи своя ред да се поклонят на св. мощи в катедралния храм

С камбанен звън мощите бяха посрещнати в Патриаршеската катедрала от председателя на църковното настоятелство на ПКСХП „Св. Александър Невски“ архим. Наум, ставроф. свещеноик. Станой Андонов, свещенослужители и миряни от София, които първи се поклониха на светините.

Според предварителната програма мощите останаха за поклонение в София до 11 май. На 12 май оглавената от митрополит Кирил църковна делегация отпътува със светите мощи за Варненска и Великопреславска епархия. Светите мощи бяха изложени за поклонение в храм „Св. Йоан Рилски“ в Търговище, първия голям град в епархията. На 13 май в гр. Шумен с литийно шествие мощите бяха пренесени в храм „Св. Три светители“, където останаха за поклонение и на следващия ден. На 15 май те бяха пренесени във Варна за честванията на годишнината от основаването на митрополитския катедрален храм „Успение Богородично“.

Във Варна предстои да бъде изграден храм, посветен на св. ап. Андрей Първозвани, който според преданието е проповядвал по Черноморското крайбрежие и поставил за пръв епископ на земите около днешна Варна своя ученик Андрий. Затова при свое посещение във Виена през февруари т. г. митрополит Кирил моли архиепископа на града кардинал Кристоф Шьонборн да предостави на нуждите на бъдещия храм частица от мощите на Първозвания апостол. Римокатолическата църква в Австрия с готовност се отзовава на тази молба, като дарява още частици от мощите и на св. Яков, брат Господен, св. ап. Вартоломей, св. Йоан Златоуст, св. Николай Мистик, св. Варвара и св. Екатерина, които ще останат на територията на Варненска и Великопреславска епархия.

Аа. КАРАМИХАЛЕВА

Празник в град Бухово

На **23 април, Лазаровден**, в Бухово посрещнаха скъп гост – протосингела на Софийската света митрополия Негово Високопреосвещение архимандрит Йоан. Той отслужи празничната Св. Литургия в храм „Св. Николай Чудотворец“ заедно със свещеник Георги Спасов. Службата огласяха певците Андрей Касабов и Румен Пандърски. Проповед за възкресяването на Лазар произнесе архим. Йоан и от името на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийски митрополит Максим преподаде на богомолците архиепископски благословение.

Архимандрит Йоан освещава новата камбанария

След това бе извършен водосвет и осветена новата камбанария към храма.

Меден камбанен звън огласи околността. Пременени и засмени, две групи лазарки от училището и читалището изпълниха автентични лазарски песни.

На тържеството присъстваха кметът Ангел Дойчинов, църковното настоятелство, потрудилите се за изграждането на камбанарията, между които главният спонсор г-н Емил Михов и съпругата му. Архим. Йоан и кметът засадиха борче в памет на събитието.

Гостоприемните домакини дадоха тържествен обяд и поканиха всички присъстващи да дойдат отново в Бухово на **11 юни** за празника *Света Богородица – Достойно есть* – тогава ще се празнува едноименната чудотворна икона, която се пази в храма.

А. ГОСПОДИНОВА

На 29 май се навършват 80 благословени години от рождението на Негово Преосвещенство Смоленски епископ НЕСТОР.

Като го поздравяваме по случай юбилея, му пожелаваме здраве, бодрост и благодатно вдъхновение в неговото служение. На многая лета!

Светософийски четения

От **8** до **10 юни** в зала 9 на Националния дворец на културата в София ще се проведат Светософийски четения. Тази конференция се осъществява с благословението на Св. Синод на Българската православна църква и е включена в програмата на най-голямия български културен фестивал – „Салон на изкуствата“, който се провежда за десети пореден път в НДК.

С благословията на Московския и на цяла Русия патриарх Алексий II във форума ще се включат и представители от Глинските четения в Москва.

Общата тема на четенията е:

Православието днес: духовната просвета в съвременното общество

ТЕМАТИЧНА ПРОГРАМА

8 юни

10 – 12.30 ч.	Официално откриване, приветствия, въвеждащ доклад
14 – 17.30 ч.	Сесия на тема: *Духовната просвета и държавните институции*
18 ч.	Представяне на новите книги на Синодално издателство

9 юни, Св. Възнесение Господне

сутринта –	Участие в празничната св. Литургия, в старинната базилика „Св. София – Премъдрост Божия“
14 – 19.00 ч.	Глински четения

10 юни

10 – 12.30 ч.	Сесия на тема: *Духовната просвета в неделните училища, летните детски лагери, сред лишените от свобода, при поклонническите пътувания*
14 – 17.30 ч.	Сесия на тема: *Превенция и духовно обериване на младите наркозависими*
18 ч.	Заключителна сесия и закриване на конференцията

В програмата ще участват с доклади духовници, депутати, представители на министерства, богослови, педагози и др. от България и Русия. След докладите и в края на всяка сесия са предвидени обсъждания по повдигнатите въпроси.

Ще бъдат представени новите из-дания на Синодално издателство, в това число и новоизлезлият Юбилеен сбор-ник по случай 90-годишнината на Негово Светейшество Българския патриарх Максим.

ОРГАНИЗАТОРИ НА ПРОЯВАТА СА:

Синодално издателство на Българската православна църква
Фонд „Наследниците на св. Александър Невски“
Фонд „Единство на православните народи“
Балканска православна младежка асоциация
Национален дворец на културата
Спомоществователи на конференцията е сдружение „Тера хуманика“.

Панихида за Агатоникийски епископ Наум

На **9 май** се навършиха 40 дни от блажената кончина на проигумена на Бачковската света обител Агатоникийски еп. Наум. По тоя повод в съборния храм „Успение на Пресвета Богородица“ игуменът на манастира архим. Борис отслужи заупокойна св. Литургия и панихида за упокоение душата на починалия.

Като изказа съболезнования от името на Негово Светейшество Българския патриарх Максим и синодалните архиереи на БПЦ, архим. Борис се обърна към многобройния народ, дошъл от цяла България да почете паметта на дядо Наум, с възпоменателно слово.

Бог да прости блаженопочившия епископ Наум! Вечна му памет!

Ангел ПЕТКОВ

✝ IN MEMORIAM

На **17 април** завърши жизнения си път
ставрофорен свещеноиконом ДИМИТЪР ВАСИЛЕВ ПУНЕВ на 94 години,
дългогодишен свещенослужител в столичния храм „Св. Седмочисленици“.
Бог да го прости!

На **2 май** се престави в Господа
свещеноиконом ДИМИТЪР ПЕТРОВ КРЪСТАНОВ на 65 години,
ефимерий на манастира „Седемте престола“, с. Осеновлар.
Бог да го прости!

На **15 май** се навършват 40 дни от кончината на
иконом ИВАН ГЕОРГИЕВ НАЙДЕНОВ
от храм „Св. архангел Михаил“, гр. Калофер,
където е бил свещеник в продължение на 39 години.
Бог да го прости!

За желанието на хората да бъдат „звезди“

Ако има клише, което може без спорно да претендира за мото на българския преход, това е: „В тази държава няма бъдеще за младите“. Тези думи, предружени с мрачни въздишки, биват изричани буквално откъде ли не. В семейството, сред приятели, в медиите, в речите на политиците... Какво може да даде една толкова бедна и объркана държава на един млад човек? На един непокварен човек, изпълнен с мечти? И очите на тези мечти все гледат на Запад... Натам, където е *голямата* реализация, *големите* пари, *голямото* изкуство! И ако не можем да отидем при тези „големи“, следвайки старата мъдрост, гледаме те да дойдат при нас. Ако и това не стане, стараем се поне да изгледа, че е станало.

Нека се запитаме кой възпитава младите хора? Кой определя мечтите им? Родителите? Определено да, но пък (привидно) колко са децата, които мечтаят като възрастни. Не е сериозно да се мисли, че това, което тревожи един млад човек преди да заспи, и представите на родителите му съвпадат. Тогава кой? Училището? Както и цялата държава, и то само е в преход и едва ли би могло да претендира за чак толкова сериозна роля, като определящо мечти. И по принцип не би могло да има абсолютен отговор, но не би било и далеч от истината, ако кажем – идолите определят мечтите. Кой определя модния начин на обличане, на поведение, на прическа, на миризма, на мислене, ако не идолите? Идоли футболисти, идоли бизнесмени, идоли, актьори, идоли певци. Идоли, примамливи с дружелюбността си и примамливи с агресивността си идоли. Идоли за интелигенти и идоли за необразовани. Живи идоли, които или нямат реална представа за Бога, или представата им е чисто богоборческа.

Оприличават ги и на *звезди*, но от тоя смисъл тъй се променя. Защото как трябва да бъдат наричани хората, чийто живот е под такова въздействие на *звездите*, ако не идолопоклонници? Подобно на онези, живелите в древни времена, за които си мислим, че са останали само в книгите.

Истинските идоли обаче не живеят в нашата бедна държава, която не може да им принесе нито достатъчно обилни жертви (материални блага, пари), нито достатъчно слава. Те живеят на Запад, където това новосъзнато все повече измества всички други вярвания. Тук можем да се похвалим само с някакви регионални култове. Принципът на звездите обаче е същият. И в *глобалния* свят нищо не би могло да спре наслуването му. И така, както някогашните жреци, създавали мита около идола, и сегашни жреци създават тоз принцип. И също като преди жреците са най-заинтересовани от популярността на някой идол, защото печелят от него. При глобализацията на съвременния свят това направо си е създало папар на идоли. Нищо не се възмущава...

Едва ли някой ще оспори, че митът на музикалните звезди е най-силен. Най-емоционален. Да си спомним Бийтълз. А да дръзнем, колкото всяка неловко или не изпусна Джон Ленън: „Сега ние сме по-известни от Иисус Христос“(?!). Нищо не въздейства така на младия човек, както музиката. Най-малко заради сама по себе си музиката е велико изкуство. Но както всеки вид изкуство, така и музиката, освен боговдъхновена, може да бъде и профанна (за да не употребим друга дума). Но доколкото така музиката *звезните*, дори самата профанност на музиката е изгубила своето значение. Значение имат единствено парите. И подложеният на непрекъснато жреческо въздействие млад човек започва да приема това значение за възможно най-голямото нещо и го превръща в мечта. В мечта да излезеш от живото си бъдеще на „обикновен човек“ и да станеш звезда.

Такова е и главното внушение на шоуто, которо изглежда несъзнателно се помещава в къщата на Биг Брадър. Дори прилича на негово естествено продължение. Някой би казал, че това е просто начин да бъде разкрит талантът на всякакъв млад човек. Но какво е талантът? Нека си спомним Христовата притча. Талантът е дар от Бога, който се умножава в името Божие и заради Бога, а не начин за придобиване на слава, не причина за гордост, не причина да се превърнеш в измислен мит, на който всички да подражават за своя поучбел. Пък и самото име – „Академия за звезди“ – подсказва добре за целта. Въобще не става дума за музика, а за звезди. В това изглежда убедени и самите „таланти“. В момента, когато трябваше да се номинира някой за изгонване от шоуто, една от участничките каза, че просто й хареса да пее и й се е що-що дали ще е известна, или не. Това предизвика гнева на останалите „таланти“. „Не искаш ли да си известна – казват – защо тогава си тук? Не е срамно да те обожават!“ А подобно нещо освен „талант“ изиска и труд. Много труд. А наред трудите се повтаря един и същи рефрен от песен, който казва: „Ще живея вечно“.

И от всичко това, кой знае защо, не се възмущава никой! Нещо повече, всички ценности са обърнати надолу с главата. Всяко изискване на Църквата изглежда тежко и непонятно. Дори най-дребното. Но пък участниците в „академията“ са готови на най-тежък труд, за да станат звезди. Защо?

Реалният живот си остава прост и ясен, както е сътворен от Бога. Светската слава никого не е направила щастлив, защото светът няма слава, която да даде, слава има само у Бога. Другото е съкроствуащ мираж. Жертвите, които човек получава, бидейки звезда, не струват нищо, защото са временни и рано или късно човек ги губи. Губи ги, защото в света човек няма как да живее вечно. Величи бавни остряци, похабяват се и умират – и звезди, и неизвестни. Вечен живот има само у Бога и чрез Бога. И това е единственото нещо, за което стоиш да се жертваш. Особено ако си млад, защото имаш възможност да се трудиш за истинска слава. И що за тъга е да живееш без Бога, замествайки Бога, изолирайки Бога, служейки на друг... Тъжа, душаща още тук на земята... Капан! И нека не се заблуждаваме, че вярата в Бога не пречи на съответната слава. Нали Спасителят е казал: „Никой не може да слугува на два господари: защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или ли един ще се привърже, а друг ще го презре. Не можете да служите на Бога и на мамона“ (Мат. 6:24).

Именно заради всичко това трябва да учим децата, че тъжно в бедната България те имат най-голямо и най-светло бъдеще! Защото къде човек би могъл да има по-светло бъдеще, отколкото в една страна, където богоотворената религия – Православието, е традиция? Кадето и в най-затънтеното село има храм, в който се извършват светите тайнства – истинският залог за вечен и блажен живот. Следователно това православно село за нищо на света не бива да бъда заменяно с каквато и да е земна слава или богатство, които предлага светът. Камо ли, ако от човек иска да те превърне в идол!

Владимир ДОЙЧЕВ

Нов сборник за кандидат-студенти по богословие

За търсещите пътя към Бога

Сборникът „Пътят на човека към Бога“ е предназначен за устен кандидатстудентски изпит по теология в Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“ и е подготвен от Катедрата по систематическо и практическо богословие. Това определя и специфичното структуриране на съдържанието, което е съобразено с характера на основните преподавани дисциплини. Точно и обхватно са отразени трите главни елемента на вероятно формиране на човека, които са близки до естествения духовен път на всеки християнин.

Първи елемент – човек търси Бога и се стреми към Него. Предложени са темите за православния храм със своето предназначение да подтикне и насочи съдържените мисли в молитва към Бога; тайнството Кръщение като врата за влизане в Христовата Църква и условие за участие в благодатния й живот; иконата, която провежда божествената благодат; християнските празници като свидетелство за Бога, за света на любовта и свободата, за които е създаден човекът, и основните вярови истини, изведени и формулирани в Никео-Цариградския символ на вярата.

Втори елемент – търсещият намира Бога и разговаря с Него. В сборника като важни и актуални са включени достъпно темите за Богочовека Иисус Христос, вярата в Когото ни променя, както промяна и разбирането на за света; задачите на християнската просвета да направят човека по-близък до Бога и да спомогнат за крайната му цел – спасението; християнските добродетели като пълноценната изява на човешката добродетелност, която придава непреходна валидност на делата в този свят; основата, върху която се изгражда религиозният светоглед – темата за безсмъртието на човешкото „аз“.

Трети елемент – човекът, познал своя Бог, постоянно общува с Него в Църквата. Тук е засегната централната тема в систематическото богословие за богопознанието, което е и пътят към себепознание и себеизява; по естествен начин се пременява към темите за молитвата като духовно общуване с Бога, за тайнството Изповед – едно от най-сложните душевни преживявания, които се отразяват върху нас; за тайнството Евхаристия, чрез което човекът реално приема Божествения живот.Литургия – център на православното богослужение; за църковната проповед, възвестяваща истините на словото Божие. Особено актуална е последната тема за новите отговорности пред служението на православния свещеник, свързана с новите задачи, които днес животът поставя пред нас.

Особено достойно на сборника придава изборът на темите и с оглед на тяхната достъпност – те имат практически характер и дават възможност на кандидат-студентите да имат лично опит, особено тези, притежаващи добра религиозна култура и правилно практикуващи своята православна вяра. Важно е да се подчертае, че материалите не изчерпват знанията, които трябва да бъдат показани на изпита. Авторите изразяват доверие във възможностите на подготвените се, като очертават само по-важните идейни насоки за ориентиране, а нея дори поставят въпроси, чиито отговори кандидат-студентите трябва да намерят сами в контекста на цялото съдържание. В това отношение с предложена ценна помощ чрез богатия списък от препоръчителна литература.

Сборникът **„Пътят на човека към Бога“** дава увереност, че чрез него и с помощта на препоръчаната литература кандидат-студентите могат да се подготвят за устния изпит и да покажат самостоятелно мислене и ясно формулиране на отговорите. Предложената система от знания е и своеобразен тест за това, в каква степен те ще съумеят да вградят свои лични религиозен опит и духовна култура.

Макар сборникът да е предназначен за кандидат-студенти, той е полезно четиво и за тези, които в днешното динамично време търсят и следват своя път към Бога.

Ц В

НОВИ КНИГИ

За Православието и комунизма

Излезе от печат новата книга на Стефан Чурешки „Православието и комунизмът в България 1944-1960 г.“. В нея авторът, който има трайни интереси и сериозни постижения в областта на църковната ни история, се е постарал да анализира събитията през най-драматичните за Църквата години на комунистическата власт в България. Трудът на Ст. Чурешки е основан на проучванията му в архивите на МВР, ДДА, БКП и др. при работата му върху телевизионната поредица „Път към Голгота“. Целта на изследването е, от една страна, да установи достоверно фактите и събитията, а от друга – да потърси тяхното идейно осмисляне в перспективата на цялостната история на християнството по нашите земи. По думите на автора: „Философско-идеологическият сблъсък, който изразява най-пресъщно същества на марксизма и културологичната характеристика на Българската, е съредоточена на изследвания въпрос.“

Зрелостта като процес на възстановяване

Изправен пред „неограниченте" Възможности на съвременния технологичен бяг, модерният човек продължава да се измъчва от *страх, безпокойствие и тревожност*. Те особено се откриват в нарастващата потребност от гаранция за сигурността. Във Външен обществен план като пример могат да ни послужат Все по-серозните мерки срещу тероризма. Вътрешният свят на човека също се е превърнал в една малка полицейска държава. Защитни механизми осигуряват границите между емоционалния, съзнателния и Волевия аспект на човешката душевност и Вътрепятствата постигането на цялостност, което е основна характеристика В личностното израстване.

Модерната психология изведе на преден план необходимостта от развитие и реализация на Вътрешния потенциал на личността. Характеристиките, определящи личностната зрелост, според Г. Олпорт са: добро самочувствие (самоосъзнаване), топло отношение към другите, чувство за емоционална безопасност, реалистично Възприемане на самия себе си и наличие на интегрираща житейска философия. Според Е. Фром зрелостта се характеризира с чувство на принадлежност, любов, творчество и независимост, собствена идентичност. В. Франкъл определя зрелостта на личността чрез придобиването на смисъл на съществуването, а динамиката В личностното израстване – като приемане на свобода и отговорности.

По-напатъшно осмисляне на процеса на достигане на личностна зрялост е Възможно В перспективата на християнската антропология, според която съвкупността от Вътрешните атрибути не е адекватно на личността, най-Важното, нейното развитие представлява диалог между Твореца и Творението В перспективата на една „синергия на съдействието" между човека и Божия промисъл за него.

Предназначение на човека, според св. Григорий Нисийски не е да остава В зародиш и целта на нашата природа не е младенческото състояние, нито следващите Възрастни, В които последователно се обличаме, но това са само части от пътя, а цел е предел е Възстановяването на първоначалното състояние.

Именно В контекста на християнската антропология развитието на личността не е самоцелно разкриване на пълния потенциал на личността, т. е. развитие по хоризонталната плоскост на света, на Времето, а процес на Възстановяване на повредената от греха човешка природа В перспективата на Вечността.

Тази идея е особена силна прозвучава В богослужебните поклонения и молитвени текстове през периода на Великия пост.

Това е Време на покаяние, когато Векторът на нашата оценка се обръща навътре. Личният акт на покаяние е и първата стъпка по пътя ка зрелостта.

„Господи, дай ми да Виждам своите прегрешения и да не осъждам ближня" екседневно отправяме сърдечната молитва на св. Ефрем Сирин през Великия пост.

„Християнте са длъжни да се стараят никого да не осъждат – нито явната блудница, нито грешника, нито безчинника, от никого да не се гнусят и да не правят разлика между хората" (прп. Макарий).

В подкрепа на необходимостта от самопознание и неосъждане на другия говорят и психологическите изследвания. В тях се описва интересен защитен механизъм, известен като проекция. Като отказваме да открием свои слабости, ние ги приписваме на другите. В практиката на духовния живот се забелязва, че това, за което сме осъдили другите, скоро се проявява В нас.

„Страхувай се от навишите победи от враговете. Когато давиш на нуждаещите се, нека радостта на твоето лице изпреварва твоето дело. С болните боледувай, с грешниците проливай сълзи. Не изобличавай, разпростри дрехата си над падналия и го покрий с нея. Ако не си миротворец, не бъди поне любител на метеха" (св. Исаак Сирин).

Колкото и невинен и нищожен да ни се Вижда, навиждт може да се Вкорени и да стане Втора природа на човека. Така може да се окажем подменени, двойници на самите себе си. Навиждт създава зависимост, зависимостта ни подъврзва В робство. Вътре В нас се появява господар, на когото ако не пасаме жертва – не можем да съществуваме. Аналог на този факт откриваме В психологическата концепция за „съависимостта". Това е сложна последователности от поведенчески реакции, съзнотостта на която се свежда до това, че човекът се оказва безсилен да живее без нещо, което В крайна сметка не е свойствено на означаната природа. Той устройва живота си, изхождайки от това, когато цаствка обектът на съависимостта. Тук ясно се откроява грехът на идолопоклонничеството.

На пътя двойствеността и подяма се противопоставя искрената, дръзновена и открита простота, за която говорят отците. Тя е онази Вътрешна страдания, цялостност и интегрираност. Тук именно се открива „растежът". Това е простотата на увереността и спокойна откритост, когато не е необходимо да се скрива нищо, излишно е да се изкривява.

Как да я постигнем?

СВ. Йоан Златоуст пише, че не е достатъчно само човешкото усилие, ако няма помощ свише. И още – няма полза от помощта свише, ако липсва лично усилие. От двете се изплита добродетелта.

На пътя на духовното съзряване се изправяме и срещу екин от най-болезнени страхове – страха. Той има много лица. Съвременният свят е създал цяла индустрия, която се захранва от човешкия страх от загуба на имущество, работа, положение, Връзки, здраве. Модерният човек бъгта хапове за тонус, за отпускане, за заспиване, за отслабване или за напъпване на мускулна маса, приема антидепресанти и стимулатори и Всичко това прави, за да се пребори с нарастващата тревога и страх. Зад многообройните лица на страха стои чисто дяволско потисничеството и несъзнавано чувство за отдалечаване от Бога. То Влече след себе си безнадеждността, предизвиква от опустошаващото разбиране за ограничеността на човешкото съществуване.

Действителното, а не илюзорно освобождаване от страха, е свързано със страха Божий, роден В конкежа по Бога, който прави душата свободна, пълна с любов и бойкостВено познаване, според прп. Никита Стифат. Страхът, който лежи В ъгълните на личността, е подобен на решетка над бездна, която предназва от пропадане, но и Вътрепятствата пронизВането на ъгъла на любовта В ъгълината на нашето несъзнателно. Зрелостта се характеризира именно с това, че страхът изчезва посредством него. Всичко приемане и преобразяване. Енергията на тревогата се превръща В източник на смирението, творчеството, милосърдието.

Според психоанализата характерът на човека представлява система от защитни механизми, предназначени да защитяВа човека и предназВане от осъзнаване на собствената смъртност.

Страхът е наш неизменен спътник. През най-уязвимия период – детстВото – ние се уповаВане на близките си, В противен случай не бихме могли да жиВеем. Какво се случва В така наречената „трудна Възраст"? Подрастващият започва да се уповаВа на себе си и колкото повече се страхуВа, толкоВа по-изразена е неговата защита. А защитата и формирането на характера се изразяВат най-често с агресия, насочена срещу тези, които могат да помогнат. Защитата като самоутВърждаВане може също да се проявВа чрез създаването на мираži, от които личността не може да се освободи и я преследВат през целия жиВот. Какви са тези мираži? Кариера и култ ръкА удоВолствието, тщеславието самолюбие или бащство В изкуствено създаден свят на наркотични халюцинации или „ВиртуалнА реалност". При цялото им разнообразие те могат да бъдат сВедени до двВ характеристики – измамни са и крайни. ЛъкоВостта на мираži може да се окажВе посредством ВъзможностА за повторение на картината, а В истинския жиВот Всеки миг е неповторим. Като се отдаВаме на поредната любоВна аВантюра или ВкЛюВаме отношенията с Бога, ние се пренасяме В съзнателна или несъзнателна самоизмама. Пътят към зрелостта е път КъМ реалността. Реалността като даденост, а не към света, В който на нас ни е уютно. Зададената от Твореца реалност е безкрайна именно защото е Вкоренена В Него.

Поддръжайки тезата, че страхъТ Възпрепятства достигането на зрелостта, ние можем да открием неговите лица както В обсебените от печалбите бизнесмени и притрастените КъМ модата, така и ВъВ Властолюбивите „князе на свята" и терористите. Общото помежду им е неспособността да понесат свободата на безстрашното битие, да пристъпВат свободно и смело. Те сами се осакатяВат, като амулутят собствените си чиенОВе и на тяхно място поставят изкуствЕнИ. Техните материци са мобилните телефони, преданите ВиКоВе на фанатиците, сметките В банката, мускулите или бутилкАта алкохол. ВсичкО, което им помаза да забрАВят осъществяването и предназначението си като богоподобно творение.

ПодхранВаните илюзии се ВкоренятВат и стаВат уродливи израстъци на душата – страсти. ВлоснедствИе, придобиВайки пЛътност, се оформят какО черти на характера, от которо страдаме самите ние и обкръжаВащите ни, тОва са т. нар. психопатии.

Често премишаВаме жиВота си обкръжен от мъЛата на илюзиите и инерцИята на рутИната. Това В нИкакЬВ смисЬл ни съхраняВа, но и ВътрепятстВа да осмислим собстВеного си съществуВаНе В контекста Не Вселенската.

НеговАта цел е свЪрШенСтВото, ЬКм коетО ни Водн Божиятт образ В нас чрез богоуподобяВане. „ЧоВекЪт би бил съВЪрШен, АКо неговАта природа не бЕ повредена от злото. ВлечЕнЕто Ьъм страстЕтЕ и жиВотинСкото още с ражданетО Въпрепятства просиЯВанетО на Божия образ от съдАнИето, но тОй последоВателно изВежда чОВешкАта душа от ВещестВенОто и жиВотинСкотО и В Водн Кам съВЪршенСтВо." Още според апостола тОва означава да съблечем ВетхИя чОВек и да се облечем В новия, обнОВен образ на Създателя (срВ. Кол. 3:9-10). Като сЪбЛяВяМе ЦЬЗорИте защитИ и ЬАто ВъзлаГаМе цЬЗИТЕ на надежда на Тоз, Който „със смъртта смъртта по пътка и на ста, които са В гроВоВете, жиВот подари", ние се доБлижаВаме до състоянИето, за коетО говОри апостолЬт: „ВечЕ не аз жиВЕя, а Христос жиВее В мене" (Гал. 2: 20).

Мария ИВАНОВА

Гласът на св. отци

СВ. Ефрем Сирин за страха Божий

Който се бои от Бога, от него тВарите се боят; и както той пази Божиите заповеди, тЪй тВарите пазят неговите заповеди. И небето, и земята, и морето, ВъздухЪт и ВсичкО, КоетО е В тях, се покорЯВат на онзи, чиЕто сЪрце е изпълнено СЪс страх Божий.

Който се бои от Господа, той стои над Всеки страх, отстранил е от себе си и оставил далеч зад себе си ВсичКи ужаси на тоя ВеК. Далеч е от Всяка боязЬн, и трепет не ще се приближи КЪм него, АКо се бои от Бога и съблюдаВа ВсичкотЕ Му заповеди.

„ВинагЕ ВиждАх пред себе си Господа", не ще се побоя и „няма да се поклатя", говори Давид, изпълнен съС страх Божий (Пс. 15:8). Като предупредителен знак, КАто охраняВаща стража имал тоЬ Господа пред очите си, затова казвАл: „От нищо не се боя и не треперя." ТозИ, КойтО се бои от Бога, не изпада В страх и трепет нитО пред ужасите на тоя свЯт, нитО пред заплахите на ЛукаВя. ЛОри затаната се бои от онзи, КойтО се бои от Бога, и пЪлнЩата му треперЯт пред тозИ, КойтО изпЪлняВа Божиите заповеди.

СмЪртта е страшна за ВсекИго и ужасяВа смЪртните, но за БогобоязЛиВия тя е пИриЩето. ДаЖе смЪртта се бои да се приближаВа до БоЯщия се от Бога и идВа при него самО когатО и е заповядано да разделИ душата от тЯлото му.

ЬЬцето ВладеЕ страхЪт Божий, тАм господстВа и смирЕнИето, тАм Бог нИзхожда, ВселяВа се В тАя душа, обитАВа и пребЪдВа В нЕя, стАВа неин стражЕ и ВсИЧКи далеч от нЕя ВсичКи ужасИ.

СерафИмите треперят пред Божиетo ВеличИе, ХерувИмите трЪпнат пред него. АКо БоГ се яВи на СВоите тВари, те изчезВат КАто дим. АКо откриЕ СВоето мОгЩестВо и сВетоВете, те се пребрЪщат В нищо, КАто слАмА В огЬня. А АКо В нечИя душа се ВселИ БоГ и обитАВа В нЕя КАто гост, то би ли могЬл нЯкАкЬВ страх да обЕме тАя душа, ИлИ нЯкАкЬВ ужАс да се приближИ до нЕя?

Из Слово 137, „Творения", т. 3

Св. Григорий Двоеслов

За вярата в невидимото

Григорий. След като praотецът на човешкия род бил изгонен – отстранен поради вината си – от райските радости, той дошъл в нещастието на това изгнание и слепота, което и ние търпим. Защото като прогонен чрез греха от самия себе си, той не можел да вижда вече овеят реалности на небесното отечество, които порано съзерцавал. Понеже нали в рая човекът бил свикнал да се наслаждава с Божиите слова и поради чистота на сърцето си и висотата на своето виждане да бъде сред духовете на блажените ангели. Но след като паднал тук, той се лишил от онази светлина на ума, с която бил изпълнен.

Родени очевидно от плътта на praродителя в слепотата на това изгнание, ние, наистина, слушаме, че има небесно отечество, че негови граждани са ангелите Божии и че другари на тези ангели са *духовете на праведниците, достигнали съвършенство* (Евр. 12:23), но пътеките хора и онези, за които е пречка, че не могат опитно да знаят невидимите неща, се съмняват дали съществува това, което не виждат със своите телесни очи. Такова съмнение пъх в нашия praродител безспорно не можело да има – и останел бъл от райските радости, той пак си спомнял за това, от което се бил лишил, понеже го бил виждал. Ала вярносните хора не могат да чувстват или отново да си спомнят за чутото, понеже не го познават опитно, както него, поне като преминало.

Защото и ако една бременна жена бъде хвърлена в тъмница и там роди сина си, този син след своето раждане ще се храни и расте в тъмницата. А ако по някакъв начин майката, която го е родила, спомене за слънцето, луната, звездите, планините и равнините, летящите птици, бягащите коне, синьт, който е роден и отхранен в тъмницата, нищо друго, освен мрак, не ще познава. И макар да чува, че това съществува, но тъй като не го знае опитно, той няма да вярва, че него действително го има. Така и хората, родени в тази слепота на своето изгнание, вече времето, когато слушат, че съществуват най-висши и невидими неща, не вярват дали тях наистина ги има. Понеже те познават само тези най-низши, видими неща, в които са родени.

Его защо Сам Творецът на невидимото и невидимото, Единородният Син на Отца, дошъл за изкуплението на човешкия род и изпратил Светия Дух в нашите сърца, за да вярваме, оживени чрез Него, в това, което още не можем да знаем опитно. И тъй, никой от всички нас, които сме получили Този Дух, залога за нашето наследство, не се съмнява за съществуването на невидимото.

Ала всеки, който още не е твърд в тази увереност, трябва да се доверява на казаното от по-големите (*в духовния живот – б. пр.*) и да вярва на тези, които чрез Светия Дух вече опитно познават невидимото. Понеже глупав е синьт, ако разказаното от майка му за светлината счита за лъжливо, поради това, че сам нищо друго, освен мрака на тъмницата, не познава.

Петър (*един от дяконите на Римската църква, съседник на св. Григорий в цялото му съчинение „Диалози" – б. пр.*). Напълно съм съгласен с това, което казаш. Но този, който не вярва, че невидимото съществува, е действително невярващ. Невярващият ръка за това, за което се съмнява, не търси вяра, а доказателство.

За вярата на невярващите

Григорий. Смело казвам, че и невярващият не живее без вяра. Но ако пожелая да питам онзи невярващ кой е баща му или кой е майка му, той веднага отговаря: онзи и онази. Ако аз незабавно му задам въпрос дали знае кога е бил заченат, видял ли е кога се е родил, ще признае, че нищо от казаното нито знае, нито е видял, и все пак вяра в това, което не вижда. Защото той и без съмнение твърди открито, че онзи е негов баща и онази – негова майка.

Петър. Признавам: аз досега не съм знаел, че и невярващият има вяра.

Григорий. Имат и невярващите вяра, но – о, де беше тя в Бога! Ако поне тази вяра бяха имали, нямаше да са невярващи. Ала те трябва да бъдат опровергани и призовани към благодатта на вярата и по тази причина, че ако поради самото си видимо тяло вярват в това, което не са видели, защо не вярват в невидимото, което не може да се види с телесни очи? Понеже разумът свидетелства, че след смъртта на плътта душата живее – но разумът, приемсеи с вяра.

Из „Диалози", книга четвърта (I-II)

Превод от латински
Росен МИЛАНОВ

Подвигът на св. вмчк Николай Нови...

От стр. 1

Очевидно исторически достоверен е и образът на главния подстрекател на тълпата – фанатизиран старец, който навремето бил предизвикал и смъртта на св. Георги Нови. *За неговото мъчение она бе-ше виновен. И понеже сляташе това за удоволствие, той сега нак се одръзости и предизвика смъртта на блаженія Николай.*"

Убиването на мъченика с камъни, описано с подкъртителни подробности, с кулминацията на Житието: *„Множеството хора се събраха на тьлпи, и преО тях изядие сиеръхъ с приближение си с голяма надменности и високомерие. Те носеха тоягн за изтезание и сопи. (Чувеше се) и вик, разлъсен с писък: проповедницуйте виит, а другн пък крещят на глас молитвата си. Но предобленстиинят Николай пропускаше покрай ушите си тяхнотоо говорене, защото вече плакят бешие устремен към Бога и непрекъснато гледаик към (мъченическите) венци. Така се разпиваха нещата и мъченикьт вече излязаше извьн града, но още не бешие стигнал до мястото. Еоин от богопротивните, взел голям камьк, тежко нарани светеца в главата, та да усетн посилна болка. Изтече много кръв и свещената му глава се увенча, а раменете на светеца се обагриха сякаш от някакъв орар. Еларьт пожела да накаже оня варварин, понеже се бешие осмелил без негова заповед да нарани мъченика. И настана голямо търсене, а убиецьт, видял това, слеса се с човешката тълпа и избягна наказанието. А светецьт след малко достигна до мъченическата арена; той бешие на мястото, известно като Три кладенци, намирацо се на запад от град Средец. И понеже там имаше вярби, приизрзват светеца (към една). Някакъв поток близкаше по малко вода под нозете му. Мъченикьт мъжествено се приготвя за борба, дръзновен и непреклонен. И отново пред погледа му застана споменатиятоня мъченик николаевец, молеш с очи светеца за последна молитва. Многострадалниятн Николай с главата сиа направи знак за благословоо и радостни очи показа на духовния брат възлизнето си от земята на небето. За последен път те се поклонихя един на друг, без някой да ги види, защото сякаш по Божие усмотрение ослепяха очите (на агарянте) и те не заиствали да виждат да врьзват вьжетата по оная дървета. Светецьт вдига очите си към небето и получава, блаженият, божествени видения. Вьрхет му бешие светьл като огьн. Шепнейки и молейки се, той добавиа: „В Твоите ръце предавам духа си!" (Лука 23:46) И докато молитвите му са още устните, внезапно бива пребит с камьни, както първомъченика Стефан, който някога, след като бе удъчен от три голями камька в цялото на Светата Троица, преклони благодатвено колене. Един от убийците изпъна голям камьк от потока, удари светеца с всичка сила по темето и така веднаг уби мъченика, а себе си направи мъченикоубец, от всички по-мерзък. И така блаженият Николай положи в Божите рьце душата си, подета и възхвалена от ангел."*

Стенописен образ на св Николай Нови от църквата в с. Добърско

Житието на св. Николай Софийски е изключително свидетелство за духовния живот в София по онова време. То показва, че през XVI век християните в София са били несравнимо по-вярващи и по-църковни от нас. Те имат събитията не с мярата на светското мислене, а с тази на вярата и истинското богослоие. Мъченичеството на св. Николай за тях не е трагедия, а триумф. *„А християните гледаха отдалече, радваха се много от душа за победата на мъченика и отправяха достохвално славословие към Христа, Който бе дарил такъв поборник за вярата в днешни времена."*

Канонизацията на новомъченика се извършва спонтанно и единодушно от събора на вярващите, които *„съставят веднага тропари за славословие Божие и за похвала на светеца и други възхвали канони и песни; и украсяват подробно с похвалите разказа за мъченичеството на светеца"*.

Подвигът на св. Николай Нови Софийски вдъхновява цялото християнско население на тогавашна София. Косвено свидетелство за това е делото на св. Пимен Зографски. От данните, които имаме за неговия живот, можем да предположим, че като юноша той е бил очевидец на мъченичеството на светеца. По-късно, след като на 55-годишна възраст се връща от Зографския манастир в родната София, св. Пимен с мисионерска та си проповед здейства въздигането на множество църкви и манастири. Някои от тях са съхранили и до днес своите стенописи, в които отвсякъде първите изображения на св. Николай Нови Софийски. Срещаме ги, както в с. Добърско близо до Разлог, така и в Сесларския манастир край София, и в Сливницкия манастир на брега на Преспанското езеро.

Така новопреславеният от Бога св. Николай Софийски получава и човешка църковна прослава, която вече 450 години съхранява паметта за неговия чутовен великомъченически подвиг.

Георги ТОДОРОВ

Храм „Св. вмчк Николай Софийски" в столицата

НОВИ КНИГИ

Нов ценен сборник за православното богослужение

Внаше време все по-актуални стават думите на св. апостол Павел: *„В църква предпочитам да кажа пет думи разбрани, за да поуча и други, отколкото хиляди думи на език непознат"* (**1 Кор. 14:19**). Затова Сливенската митрополия и лично Негово Високопреосвещенство Сливенският митрополит Йоанникий благослови издаването на „Православна литургия", приложена на български език от Методий Григоров по песнопенията на Православната църква – резултат на нелек музикантски труд, на много знания и талант, на дългогодишна практика и опит, на постоянство и търпение, на усърдие и любов.

Сборникът ще бъде изключително полезен за църковните певци, защото в него освен литургийните песнопения (по няколко от всеки вид), са поместени всички входни покримени, възкресните тропари, тропарите и кондаките на всички Господски и Богородични празници и на особено почитани светии, тропарите и кондаките от Постния и Цветния триод, задостойниците на Рождество Христово и на Възкресение Христово.

Друго достойство на сборника е, че песнопенията са предадени едновременно на западен и на невмен нотопис. По този начин сборникът ще се ползва както от църковните певци, които пеят преди всичко по византийските неми, така и от светски лица, които познават само западноевропейската нотна система.

Позволявам си да препоръчам на църковните певци от цялата страна да ползват в богослужбите поместените в сборника литургийни песнопения на българския език (желаещите да се снабдят със сборника могат да се обърнат към автора Методий Григоров, тел. 044/27093). Благодарение на достъпния си език тези песнопения ще се възприемат непринудено и безпрепятствено от православните християни, за да участват те не само със сърцето си, но и с разума си и в св. Божествена литургия, та всички с „едно сърце и с едни уста" да прославяме нашия Небесен Отец.

Вълкан ЯНЕВ,
секретар на Сливенската ем. митрополия

ИНТЕРВЮ

Чудният отец Васил

Почти не минава ден, в който да не се обадят в Митрополията или в Синода от някое село с молба да им изпратят свещеник. А желаещи за свещеници в селски енории няма. Дори местни момчета, които завършват семинария или богословски факултет, гледат да се устроят в град. Причините са сущите, които водят и другите млади деца: градът дава повече възможности за развитие, за устройване с работа на съпругата, за добро образование на децата. Освен това в малките селища, с намаляващо и застаряващо население, където се шири безработица, един млад свещеник много трудно може да издържа семейството си. Днес един селски свещеник често е принуден да обгражва няколко села едновременно. Това означава, че и при най-добро желание не може да осигури редовни неделни богослужения по всички храмове. В по-малките села се служи на храмовия празник и още един-два пъти в годината.

Що за хора са този застрашен от изчезване вид – селските свещеници? В какво се изразява тяхното служение? Какво ги мотивира? Този интерес не заведе при отец Васил Александров – енорийски свещеник на с. Искрец, Софийска епархия, и на още девет околни по-малки села. Намирам го в дома му след поредния натоварен ден. Чувствам се неудобно, че ще прибавя и аз към умората му, но притесненията ми изчезва веднага, щом срещам сияещото му в усмивка лице. Разговорът ни потича с лекота.

Роден е в близкото с. Брезе през 1943 г. в семейство с девет деца, от които той е най-малкият. Силното му желание да учи го завежда през 1957 г. в Духовната семинария в Чепеларе. От 170 кандидати приемат 49, той е между приетите.

– Отидох тая, без да зная нещо за религията, воден единствено от желанието да уча, но излязох твърдо убеден християнин, утвърден в православната вяра. Макар по-късно да имах възможност да избера друга специалност в Университета, не исках да уча нищо друго освен богословие.

Години по-късно един уважаван духовник ще каже за него: това момче е родено за свещеник.

Когато събират донаборниците на площада, военните и партийците влизат в спор с него, че религията е плод на страха, че е опиум за народа и т. н., току-що завършилият семинарист пламенно защитава своята вяра. Не би да ме сметка на лаская опасност се излага, не се изживява като герой, просто казва това, което е учил и в което вярва. Въпреки че всички донаборници стават свидетели на апологетичния спор, решават да потулят случая, за да не съсипят бъдещето на „заблуденото, но иначе умно момче".

През 1965 г. продължава образованието си в Духовната академия, редовно обучение, но още съцата година неговии съселяни се обръщат с молба към Митрополита да бъде изпратен за свещеник в с. Брезе. Оженва се, ръкополагат го и след двуседмичен стаж в храм „Св. Неделя" поема енорията си. Образованието си продължава задочно.

– Не бях наясно точна какви голяма отговорност е да си свещеник, с какви сложни проблеми ще се сблъсквам. Бях на 22-23 години.

В онези времена, 60-те години, е рядкост млад човек да стане свещеник. Когато ходи в Митрополията по работа, възрастните свещеници все го спират – радват му се, разпитват го... „Сине, казват, как така си станал свещеник, не виждаш ли какви страшни времена са."

– Не съм осъзнавал, че времената са страшни за свещеник – казва отец Васил, *– с местните партийци не съм имал проблеми: майките и бащите им – религиозни, бабите им религиозни... Не са ми пречели, само сами на себе си пречеха. Партийната секретарка ми се е молела да не ходя на някое погребение на партиец, но аз и казвам: „Щом са ме поканили, аз съм длъжен да отида" – и ходя.*

Един по един възрастните свещеници от околните села умират, желащи да ги заместят няма. Отец Васил поема селата на о. Борис: Бучин, Дреново и Манастирище, по-късно и енорите на починалия о. Александър – с. Чубовица и с. Кладенци. Постепенно поема и Искрец, Свидиня, Добравица, Добърчин... десет села.

– Аз съм щастливец – усмивка се отец Васил, *– свързан съм с хиляди хора, от няколко поколения. Кръщавал съм ги, венчавал съм ги, сега кръщавам децата им и ги изпращам при Господа както подобава. А хората ми са добри, с едно вродено благочестие. Спазват си от поколения задължения като християни. Вярно е, нямат много знания за вярата, ама си я имат в сърцето.*

На едно кръщене в Дръмшиа започнах да им говоря за вярата, а един сиромах ми казва: „Отец, не ги разбирам тея работи, дето си говориш, ама ей тука си ги обичам." Какво повече мога да искам от тия измъчени хора? Те по традиция си спазват всичко, въпреки че не го разбират. Служа ли на български – вниманят. На църковнославянски се разсейват, все едно не се отнася до тях.

В тежките първи години на прехода цените скачат не с дни, а с часове, няма бензин, отец Васил с затруднения да обикаля отдалечените села и махали и подава молба до Митрополията да бъде освободен. Освобождават го от задължението да ги обгражва, но отговорността му за тях си остава.

– Може ли да не повикат хората за водосвет, за погребение и аз да не отида. Как да ги остая без свещеник, без молитва. Търся начин и отивам, защото няма кой друг да го направи.

В този район се правят много курбани – 150 в течение на годината. Всяка фамилия от незапомнени времена има издигнат оброчен каменен кръст някъде в околността – кой праотец го е издигнал, кога, по какъв повод е дал обет пред Бога да дава курбан в деня на определен селото, отдавна никой не помни. Но обетът се пази от потомците. Всяка година на определения ден цялата фамилия се събира – от новородените до старците, набавят продукти и приготвят курбан, на който всички съселяни са поканени. Тази традиция никога не е прекъсвала, дори в годините, когато малцина влизат в храма. Тези родови събирания са и чудесен повод отец Васил да се среща със своите пасоми от всички поколения и да им говори: за празника, за светините, за Бога, за нравствеността. Контактът му с тях е жив, непосредствен.

Отец Васил споделя, че днес хората влизат по-свободно в храма: учителите, лекарите от селото, началниците – онези, които навремето са го викали по домовете си, за да кръщава, да венчава... В 10-11 ч. вечерта срещу сватбата е ходил по къщите на младоженците да го венчава, пак по тъмно е кръщавал децата на партийните чиновнове. Днес всичко е открито, свободно. Иначе вярващите нито са станали повече, нито по-малко. Но населението намалява, младите хора изчезват от селата. А вярата не осъзрдава. И преди 10-и ноември, и след това в района всички се кръщават. Някои изчакват детето да навърши годинка, но некръстено дете няма.

Отец Васил със свои енориаши пред храм „Св. Николай Мирликийски" в с. Искрец

Като голяма предимство отец Васил вижда това, че на село всичко се познават: всички го познават и не се колебаят да се обръщат към него по всякакви въпроси, и той познава всички – знае какъв живот имат, какви проблеми за разрешаване, какво може да очаква от тях и какво може да им даде, какви са духовните им нужди. Пък и при толкова много ангажименти, ежедневно му се налага да разпределя във времето по няколко треби в различни села. Знае къде ще дойдат стотина човека и за тях отделя централните часове, а където ще дойдат 7-8 човека, отива в по-неудобно време. Хората се съгласяват, не се сърдят и проявяват разбиране, ако поради отдалечеността на селищата и голямото си натоварване позакъснее.

– Хората ми са търпеливи, разбрани, слушат ме. Срещам ги все усмихнати. Имам достатъчно поводи да се срещна с тях и да им говоря за вярата, не пропускам случай да им проповядвам. Литургия, водосвет, кръщавка, погребение – все гледам да им кажа нещо, да ги поуча. Духовна литература сега има много, следя какво излиза. Служа редовно, църквата ми е пълна. Нищо не ми липсва тука като служение. Тежи ми само, че скръбните поводи са повече от радостните.

При 20-30 кръщенета за година и не повече от 3 венчавки отец Васил отслужва в района 70-80 погребения, както и полагащите се след това панихиди. Признава, че след няколко погребения за дена се натоварва емоционално, става напрегнат, сприхав. Не знам как превъзмогва мрачните си настроения, но освен съпругата му, може би, никой никога не е срещал отец Васил без неизменната му блага усмивка, никого не е подминал, без да му каже няколко думи в обичайния си ведър тон. Присъствието му, цялата му личност е една сгряваща сърцето проповед.

Гледах този обикновен селски свещеник, слушах с какво умиление, с каква неподправена любов говори за грубоватите неуки планинци, които Бог му е поверил. Определеността му за тях и за дните на свещеническото му служение са: „благороден човек", „чудни хора", „чудни неща"... Лицето му грейва при мисълта за хората, от удивление пред тези чудни Божии творения и помръква само при мисълта за нещата, които не е успял да направи за тях като свещеник. А какво по-голямо чудо в наши дни от човек, който има очи за чудното! Гледах го и си мислех: чуден човек е отец Васил. Чуден свещеник.

Александра КАРАМИХАЛЕВА

АБОНАМЕНТНА КАМПАНИЯ 2005

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник" и сп. „Духовна култура"

Посочете изданието и периода от време, за което искате да се абонирате

Име ..... Презиме .....

Фамилия.....

гр./с..... п. код ..... общ. .....

обл. ..... ж.к./ул. ..... № ..... бл. .....

вх. ..... ап. ..... тел: .....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

Цените на абонамента са на стр. 8.

НОВИ КНИГИ

Книгата „Православна християнска етика" на Браницки еп. Герасим в отпечатана по почин и с благословението на Славенския митрополит Йоаникий. Посветена е на 10-годишнината от кончината на автора. Той е известен като дългогодишен преподавател по християнска етика в Софийската духовна семинария, на които е и ректор от 1971 до 1986 година.

Първата част на книгата е теоретична и представя православната християнска етика като наука. Разглежани са проблеми, свързани с християнската нравственост изобщо, третирани в контекста на богоустановения нравствен закон, достойнството и предназначението на човека, последващите от първородния грях, както и основните християнски добродетели.

Втората част е практическа и е посветена на бъдещия нравствен живот на православния християнин. В нея са разгледани основните длъжности на християнина към Бога, към себе си и към ближния.

90 години от основаването на Пловдивската духовна семинария

От стр. 1

за първоначалното й устройване. След 1922 г. той завежда катедра „Систематическо богословие" в новоосвоения Богословски факултет на Софийския университет.

През 1923 г. ректор на Семинарията става архим. Панарет, по-късно еп. Брегалнишки. По негово време Семинарията се сдобива с настоящата си сграда (бивш френски колеж). Освещава се параклис, посветен на небесните покровители на духовното училище – св. братя Кирил и Методий.

При ректорстването на Смоленския еп. Евлогий (1930-1936) престижът на Семинарията се издига на най-високо ниво сред пловдивското общество. Семинаристите по това време набряват вече 320 души.

В периода 1936-1938 г. ректор на Семинарията става младият архимандрит Климент (по-късно Старозагорски митрополит). Той насърчава издаването на ученически вестник „Светогледъ", който излиза до 1943 г.

Архимандрит Флавиан е ректор на Семинарията от 1938 до 1940 г. Той продължава усилията на предшествениците си за по-нататъшно усъвършенстване на учебното заведение. След назначаването на архимандрит Флавиан за викарий на Софийския митрополит, от 1941 до 1947 г. ректорският пост на ПДС е зает от Стобийския епископ Никодим, високообразована личност с богата духовна и богословска култура. Нему се падната трудната задача да евакуира Семинарията в Бачковския манастир, заради бомбардировките по време на войната. През 1947 г. епископ Никодим напуска Пловдив поради избирането му за Сливенски митрополит.

В периода 1947-1950 за ректор е назначен архимандрит Йосиф. За съжаление стихиен пожар избухва в Бачковския манастир през нощта на 10.12.1947 г. и хиндоежа голяма част от съхраняваната там богата семинарска библиотека и други сгради. Ректорът се заема с непосилната задача да върне Семинарията в Пловдив, част от сградите на която вече са освободени от една военна част. Но властите настаняват там новооткрития Агрономически факултет. Така бедстващото след пожара в Бачково духовно училище остава без покрив и е временно приютено (1948-1950) в сградата на Богословския факултет в София. По решение на Дирекцията на вероизповеданията през 1950 г. двете семинарии – Пловдивската и Софийската са слети и преместени в Черепиш. Начело на обединената Семинария застава Смоленският епископ Тихон, който урежда по-нататъшния живот на духовното училище „в изгнание".

Учебният процес в Пловдивската семинария е възстановен след 40-годишно прекъсване. От 20 юни 1990 г. за ректор е назначен архимандрит Евлогий (по-късно Адрианополски епископ). На 18 септември 1990 г. е поставено начало на новата учебна година с тържествено за св. Литургия. През 1995 г. завършва обучението си първият випуск на възстановената Пловдивска семинария. На 25 март съдба-тата на стара семинарска традиция първенците от завършващия випуск предават знамето с образите на небесните покровители на Семинарията, светите братя Кирил и Методий, на своите съученици от следващия випуск. От възобновяването на учебния процес до сега са завършили 10 випуска, една част от които са поели своето поприще като свещеници, монаси и преподаватели при духовното училище, което продължава да се благоукрасява и развива под утвърдения разсадник на Православната ни Църква.

Иконостасът на семинарския храм

Посещение на министър-председателя

На **9 май** по покана на Негово Преосвещенство Адрианополски епископ Евлогий, министър-председателят Симеон Сакскобургготски посети Пловдивската духовна семинария „Св. св. Кирил и Методий". Премиерът беше посрещнат от ректора на Семинарията с традиционна пита със сол. Ректорът представи на премиера преподавателската колегия, служителите и някои от дарителите на Семинарията.

Ректорът на Пловдивската духовна семинария Адрианополски епископ Евлогий подарява на премиера икона на светите братя Кирил и Методий

След това бе поканен в семинарския храм и посрещнат с пасхални песнопения. Ректорът на Семинарията произнесе приветствено слово и дари премиера с икона на светите братя Кирил и Методий. След това министър-председателят се обърна към ректора, преподавателите и гостите, сред които бяха и финансовият министър г-н Милен Велчев, областният управител на гр. Пловдив г-н Гьока Хаджиетров и др. придружаващи премиера лица, и изказа своята благодарност за отправената му покана и топлото посрещане и своята радост от това, че толкова млади хора са поели пътя на духовното служение и отбеляза, че те са бъдещите служители на Църквата и опора и надежда на българската нация. Симеон II подари комплект църковна утвар за извършване на св. Литургия. При излизане от храма министър-председателят бе поздравен с изпълнение на фолклорната група при Семинарията, след което бе направена обща снимка.

Г-н премиерът заедно с г-н Велчев бяха поканени от епископ Евлогий в ректората, където дядо Евлогий запозна гостите с историята на духовното училище, с някои особености на учебния и възпитателен процес и с някои от проблемите на Семинарията. Накрая г-н Сакскобургготски бе изпратен с празничен камбанен звън.

Патронен празник на Семинарията

Празникът на Пловдивската духовна семинария „Св. св. Кирил и Методий" започна на 10 май с отслужването на празнична вечерня.

Сутринта на 11 май празничното богослужение започна в 8 ч. с утреня и св. Литургия, които бяха водени от ректора на ПДС Адрианополски епископ Евлогий.

В св. Литургия взеха участие игуменът на Бачковския манастир архим. Борис и свещеници – завършили семинаристи на ПДС. В 11 часа по традиция бе отслужен водосвет в двора на Семинарията, след което бе осветен бюстът-паметник на архимандрит д-р Евтимий Сапунджиев – първи ректор на ПДС „Св. св. Кирил и Методий" (1915-1923) и първи редовен професор в новооткрития по това време Богословски факултет при СУ „Св. Климент Охридски" доц. Емил Трайчев и ст. ас. Павел Павлов.

Тази година се навършиха и 10 години от завършването на първия випуск, по който повод се събраха повечето випускници, негов портрет и изказа задоволството на кориницската общественост по повод поставянето на бюстпаметника. На тържеството присъства и директорът на Историческия музей г-н Шивачев, както и директори на местни читалища, училища и представители на културната общественост в града. Скъпи гости на тържеството бяха деканът на Богословския факултет при СУ „Св. Климент Охридски" доц. Емил Трайчев и ст. ас. Павел Павлов.

Тази година се навършиха и 10 години от завършването на първия випуск, по който повод се събраха повечето випускници, като и от други випуски.

Празникът завърши с концерт в музикалната зала на Семинарията по случай 90 години от съществуването й в гр. Пловдив и 15 години, откакто е възстановена. Програмата включваше пасхални песнопения и от службата на св. братя Кирил и Методий. В края на концерта фолклорната група на ПДС представи програма с изпълнения, отличени с първа награда на фестивала „Орфеово изворче" в София и гр. Стара Загора.

Юбилейното честване завърши с благопожелания от страна на Ректора и изпълнение на многолетствие.

Празник в манастира „Св. вмчк Георги Победоносец" на Св. Гора

По покана на игумена и братството на славянобългарския манастир „Св. вмчк Георги Победоносец" на Св. Гора – Атон и с благословението на ректора на ПДС – Негово Преосвещенство Адрианополски епископ Евлогий, на 4 май от Семинарията отпътува сборна на певческа група, която бе водена от г-н Димитър Даскалов, преподавател по църковно пеене и г-н Васко Петров, преподавател по апологетика и омилетика.

Преди да се отправят към Св. Гора, поклонниците имаха възможност да посетят издателския център „Св. Лидия" в гр. Асеновград. Пътуващата група изпя няколко песнопения в храма към комплекса. Пението беше прието с възторг от сестрите и отзвукът от песнопенията достигна до местната телевизия. Тя осъществи и запис на някои църковни песнопения.

На следващия ден групата се отправи за Зографската света обител. Всенощното бдение започна в 17 часа с Малка вечерня. Бдението бе водено от Негово Високопреосвещество Варненския и Великопреславски митрополит Кирил и придружаващите го енорийски свещеници от поверената му епархия. Начело с г-н Димитър Даскалов семинаристите от ПДС взеха дейно участие с четене и пеене на клироса. По стара традиция след края на Всенощното бдение бе извършена лития с чудотворната икона на св. вмчк Георги Победоносец.

Задоволството от певческото ни участие в богослужението и достойното представяне бе изразено не само от братята на св. обител, но и от гостите от други светогорски манастири, с пожелание за нови срещи.

Страницата е изготвена с материали от възпитанници на Пловдивската духовна семинария

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2005 г.

„Църковен вестник"		сп. „Духовна култура"	
1 година	21,00 лв.	1 година	18,00 лв.
6 месеца	10,50 лв.	6 месеца	9,00 лв.
3 месеца	5,25 лв.	3 месеца	4,50 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище" № 4
тел. 987-56-11
тел./факс 980-30-16
e-mail: synpress@abv.bg
Главен редактор
ГЕОРГИ ТОДОРОВ
Ръкописи не се връщат.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
IVB Биохим, клон Европа – София, ул. „Св. Неделя" № 19
банков код: 660 96 608, сметка: 1018147018
Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка, в които да се изписва точният адрес и пощенският код на получателя!
Напомняме, че „Църковен вестник" съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.